

Eltitkolt, kis Katyn Felvidéken, a Duna partján

“Magyartalanító” szlovák tömeggyilkosság

(folytatás a 6. oldalról)

Írásos bizonyítékok hiányában a holttesteket nem lehetett azonosítani. A munka tovább folytatódik, hivatalos jelentés kiadása a jövő héten várható.

A „hivatalos jelentés” kiadása negyvenhárom éve késik, de az ügy átmenetileg még egyszer és utoljára szóba került a Szlovák Nemzeti Tanács 1947. december 20-ai ülésén, amikor is Géci képviselő választ követelt a belügyi megbízottól az eset tisztázására.

A Cas 1947. december 21-ei száma szerint: „Géci képviselő követeli a ligetfalui rejtélyes tömegsír ügyének kivizsgálását, a határ mentén kilencven személy van eltemetve.”

M. Ferjencik belügyi megbízott nem válaszolt az interpellációra (már több éve elhunyt emigrációban, de ma is élnek társadalmunkban akkori megbízottak – ún. poverenikok, akik negyvenhárom éve mélyen hallgatnak az ügyről).

Szlovákiai jogász barátomtól megtudtam (1965-ben), hogy az áldozatok névsora és más okiratok 1947-ben az államügyészség birtokában voltak, nem volt nehéz hozzájutni a táborparancsnokság segítségével.

Későbbi megsemmisítésüket valószínűnek kell tartani. Mivel 1977-ben a Hontalanság éve című könyvem kéziratóban röviden megemlékeztem a tömeggyilkosságról, a dráma története körülöttem folytatódott.

Megkezdődött a zaklatásnak éppen nem nevezhető állandó fenyegetés, kétszer menesztettek állásomból teljesen törvénytelenül. Amikor a kézirat nyugatra került, az Új Szó, Szlovákia Kommunista Pártjának magyar nyelvű szócsöve 1979. január 24-én keményen megtámadott.

„A „Charta 77” szocialistaellenes pamflet egyik védelmezője, az ellenséges rágalmozó koholmányok állandó szállítója lett bizonyos Janics Kálmán, orvos, akinek emberi testeket kellene gyógyítania. De idős korára nem gyógyításra, hanem az emberek lelkének felsebzésére, a nacionalizmus mérgének és a szocializmus elleni gyűlöletnek terjesztésére vállalkozott” – vádol „bizonyos” Szathmáry Ádám (alighanem álnéven) a „Kit szolgál ez?” című cikk felbérelt szerzője, akivel nem óhajtók vitába szállni, hisz primitív dogmatikus blöffölése kiválóan jellemzi a Gustáv Husák-féle „normalizáló” korszakot.

Íme: „Az ellenforradalmi erőknél a válság időszakában tanúsított magatartásától buzdítva, 1968 óta hadat visel a szocializmus ellen. (...) Abszurd »tanulmányaiban« ez a demagóg eltorzítja Csehszlovákia Kommunista Pártja dél-szlovákiai nemzetiségi politikájának lényegét és eredményeit. (...) Janics Kálmán nacionalizmusa, irredezizmusa és antikommunizmusa tetőzik A csehszlovákiai magyar nemzetiség kisebbség című pamfletjében, amely az Új Látóhatár című magyar emigráns folyóiratban jelent meg.” (...)

A cikk summázta is magáért beszél: „A magyar nemzetiség egész tényleges fejlődése 1948-1949-től sorra megdőnti Janics állításait. (...) Dél-Szlovákia gazdasági, szociális, politikai, kulturális és szellemi átalakulása örök időkre felszámolta az osztály- és a nemzetiségi ellentéteket kiváltóit, a volt uralkodó osztályokat, amelyek antagonizmust plántáltak a szlovák és a magyar dolgozók kapcsolataiba.

A magyar nemzetiség szociális összeté-

tele szorosan megközelítette két nemzetünk szociális összetételét. Megváltozott az emberek gondolkodásmódja és tudata, kapcsolataik és érdekeik:

A magyar nemzetiség ma szocialista nemzetiség...”

Csak 1980-ban ismertem fel, hogy nem a szlovák hatalmasságok szemében vagyok veszedelmes szálla, hanem Andropov úr gépezete vetette ki rám a hálóját – bizonyíthatóan – a ligetfalui tömeggyilkosság ügye miatt.

1980-ban raktárosként dolgoztam, ekkor, 1980. április 13-án meglátogattam a munkahelyemen E. úr, a rendőrség kapitánya, és szigorúan négy szemközt a következőket mondta: „Mindazt, ami Ön ellen történik, nem mi csináljuk!” – És az Új Szó cikke? – kérdeztem én. A válasz ez volt: A belügy-miniszter nem tudta megakadályozni.

Nem szabad feledni, hogy ez a tömeggyilkosság a szlovák nemzet becsületének ügye is, tehát szükséges, hogy a hivatalos történetírás mondja ki az igazságot, tekintet nélkül arra, hogy megnyeri-e az igazmondás külföldi érdekek tettségét vagy nem.

(Forrás: Janics Kálmán A Kassai Kormányprogram és a magyarok „kollektív bűnössége”)

Janics Kálmán

Janics Kálmán 1912. december 29-én született Vágkirályfán, ugyanitt halt meg 2003. augusztus 20-án. 1931-ben a pozsonyi magyar gimnáziumban érettségizett, majd 1937-ben orvosi diplomát szerzett a pozsonyi egyetemen. Számtalan felvidéki városban, községben (Trencsén, Komárom, Nádszeg, Jolsva, Rozsnyó) dolgozott, mint kórházi vagy magánorvos. 1978-ban A hontalanság éve című könyvének svájci megjelenése után kitiltották a Rozsnyói járásból, ezért visszaköltözött szülőfalujába, Vágkirályfára. 1989-ig a vág-sellyei Duslo, illetve a Hydrostav vállalat üzemi orvosaként tevékenykedett. A műve megjelenése után a Szlovák Titkoszolgálat célkeresztjébe került, és minden közéleti tevékenységét megfigyelték.

1989 után aktív közéleti szerepet vállalt és egyik alapítója, illetve tiszteletbeli elnöke lett a Magyar Kereszténydemokrata Mozgalomnak. 1990-92 között parlamenti képviselő volt.

1936 óta publikált, cikkei azonban 1945-68 között politikai okok miatt Csehszlovákiában nem jelenhettek meg. 1945 őszén, ill. 1950 nyarán vizsgálati fogságba is került. A dubceki érában, 1968-70 között a csehszlovákiai magyar sajtóban számos tényfeltáró írása jelent meg a felvidéki magyarság 1945 utáni meghurcoltatásairól és a magyar közösség jogi helyzetéről. Munkássága elismeréseképpen szülőfalujában mellszobrot állítottak emlékére. Az 1989-es rendszerváltáskor aktív közéleti szerepet vállalt, egyik alapítója és tiszteletbeli elnöke lett a Magyar Kereszténydemokrata Mozgalomnak. 1990–1992 között parlamenti képviselő volt.

Kitüntetései:

1989 Bethlen Gábor-díj
1998 Pro Probitate – A Helytállásért Díj
1998 A Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje Művei
1939 Válságunk felvidéki szemmel. Új Élet 1939.
1979/1989 A hontalanság éve. Bern/Budapest (angolul: 1982; szlovákul: 1994).
1993 A kassai kormányprogram és a magyarság „kollektív bűnössége”. Bratislava.
1994 Eltévedtünk Európában
Szerző: <http://www.magyartudat.com>

A II. világháború kitörésének napja (1939)

<http://www.klubhalo.hu/modules.php?name=News&file=article&sid=3959>

A második világháborút Németországnak a harmincas évektől felerősödő revansista politikája, nyílt agressziós lépései előzték meg.

A versailles-i – washingtoni békerendszerrel szemben Berlin-Róma tengely elnevezéssel 1936-ban szövetségi rendszer jött létre Németország és Olaszország majd 1937-ben Antikomintern-paktum néven Németország, Olaszország és Japán között. Ezért nevezték a tagállamokat „tengelyhatalmaknak”.

A náci agresszió először a kelet-közép-európai térséget vette célba: az Anschluss (1938), majd Csehszlovákia feldarabolása (1939) után Lengyelország következett.

1939. augusztus 23-án szovjet-német megállapodás született az érdekszférák, köztük Lengyelország felosztásáról (Molotov-Ribbentrop paktum), majd 1939. szeptember 1-én a Hitleri hadigépezet általános támadást indított Lengyelország ellen, s ezzel kezdetét vette a második világháború. A lengyel védelem a hősi küzdelem ellenére összeomlott. Szeptember 17-én a szovjet csapatok is átlépték a lengyel határt, s megszállták az ország keleti részét. Tömegesen deportálták a lengyel lakosságot szovjet lágerekbe, és a katyni erdőben 4500 lengyel tisztet mészároltak le.

Ezt követően Észtország, Lettország és Litvánia szovjet katonai és politikai nyomásra 1940 augusztusában „önként” belépett a szovjet államszövetségbe. A szovjet vezetés hasonlóképpen Finnország nagy részét is védelmi övezetévé kívánta tenni. A szovjet- finn háborúban (1939. november-1940. március) azonban érzékeny veszteségeket is szenvedett, kiütözött hiányos felkészültsége.

1940 tavaszán a náci haderő Nyugat-Európa ellen fordult. Ezt megelőzően Anglia és Franciaország – jóllehet a lengyel háború kitörésekor hadat üzent Németországnak – lényegében semmilyen hadműveletet nem folytatott (ez volt az ún. „furcsa háború”).

Az 1940. áprilisi Dánia és Norvégia elleni támadást követően, május 10-én a német hadsereg megtámadta Hollandiát, Belgiumot és Franciaországot. A francia és belga ellenállás hiábavalónak bizonyult, a francia védelmi rendszer, a Maginot-vonal összeomlott. A német hadsereg Franciaország nagyobbik részét megszállta, július 21-én a francia hadsereg kapitulált. Az ország déli részén Vichy központtal bábormány alakult. Az elsöprő német sikerek láttán, 1940 júniusában belépett a háborúba a fasiszta Olaszország is, és először Franciaország ellen, majd az észak-afrikai fronton próbálta – meglehetősen sikertelenül – védeni a tengelyhatalmak pozícióit.

Forrás: jelesnapok.neumann-haz.hu
www.ertlenek.hu

Forrás: www.felvidek.ma